

תורה אור • פרשת בשלח • מאמר 6

ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור לעיל

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/6](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/6)

1 ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור לעיל.

2 וה' הולך לפניו יומם. וה' הוא וב"ד היינו שכינה שהי' בשעת יצ"מ הולך לפני מחנה ישראל ואח"כ בשעת קי"ס ויסע כו' וילך מאחריהם שנעשה שכינתא לאחריהם דישראל.

"והו' הולך לפניו יומם". "והו'" — הוא ובית דינו, כלומר השכינה, שבשעת יציאת מצרים הלכה לפני מחנה ישראל. לאחר מכן, בשעת קריעת ים סוף, נאמר "ויסע... וילך מאחריהם": השכינה נעשתה מאחורי ישראל.

וביאור הענין הנה ענין ב' סוסים נקבות וזכרים והיינו אתעדל"ת ואתעדל"ע אתעדל"ת נקראים סוסים נקבות ואתעדל"ע נקראים סוסים זכרים.

וביאור הענין: מושג שני סוגי הסוסים, נקבות וזכרים, הוא אתערותא דלתתא ואתערותא דלעילא. אתערותא דלתתא נקראת "סוסים נקבות", ואתערותא דלעילא נקראת "סוסים זכרים".

כי הנה עולמות התחתונים נקראים בשם נוקבא בחי' מקבל כמו שהנקבה מקבלת מן הזכר כן עולם התחתון מקבל ההשפעה מלמעלה שהוא בחי' דכר.

שהרי העולמות התחתונים נקראים בשם נוקבא, בחינת מקבל: כשם שהנקבה מקבלת מן הזכר, כך העולם התחתון מקבל את השפע מלמעלה, שהוא בחינת דכר.

3 והנה כמו הנקבה שמקבלת מהזכר מוכרח להיות תמיד התעוררות הנקבה מקודם ועי"ז משפיע הזכר אליה כי דרכו של איש לחזור אחר אשה.

כעת, כשם שבנקבה, המקבלת מן הזכר, צריכה תמיד לבוא תחילה התעוררות מצד הנקבה, ועל ידי כך הזכר משפיע לה, שכן "דרכו של איש לחזור אחר אשה".

כמו כן עי" אתעדל"ת מעולמות התחתונים והוא בחי' סוסים נקבות בחי' מקבלים מעוררים ההשפעה מלמעלה בבחי' סוסים זכרים.

כך גם על ידי אתערותא דלתתא מן העולמות התחתונים, שהם בחינת סוסים נקבות — בחינת מקבלים — הם מעוררים את ההשפעה מלמעלה, בבחינת סוסים זכרים.

4 והנה מלכות דאצילות מתלבשת בבי"ע שהיא מדרגה התחתונה אזי תמיד היא עולה להתעורר למעלה בבחי' אצילות לקבל ההשפעה מלמעלה כמ"ש אלקים אל דמי לך. למען יזמך כבוד כו'.

והנה מלכות דאצילות מתלבשת בבריאה, יצירה ועשיה, שהיא המדרגה התחתונה; לכן היא עולה תמיד להתעורר למעלה, בבחינת אצילות, כדי לקבל את ההשפעה מלמעלה, כמו שכתוב: "אלקים, אל תחרש", [ו] "למען יזמך כבוד" וגו'.

והוא נק' אתעדל"ת ועי"ז נעשה ממילא אתעדל"ע להיות השפעת אלקות בבחי' מלכות דאצילות וחוזרת ומתלבשת בבחי' אברהם חסד כו' ובנשמות ומלאכי' להיות גילוי ההשפעה בבי"ע כפי האופן אתעדל"ת.

וזו נקראת אתערותא דלתתא, ועל ידה מתעוררת מאליה אתערותא דלעילא, כך שנמשכת השפעה אלוקית לבחינת מלכות דאצילות. והיא חוזרת ומתלבשת בבחינת אברהם, חסד וכו', ובנשמות ובמלאכים, כדי שההשפעה תתגלה בבריאה, ביצירה ובעשיה, בהתאם לאופן של אתערותא דלתתא.

5 ולכן פעמים עליית המלכות הוא בבחינת שירה כמ"ש אשירה לה' כו' בכדי שיהי' השפעה מלמעלה ג"כ בבחי' שיר ולפעמים ההעלאה בבחי' זמרה

לכן, לעיתים עליית מלכות היא בבחינת שירה, כמו שכתוב: "אשירה להו"י" וכו', כדי שגם ההשפעה מלמעלה תהיה בבחינת שיר; ולעיתים העלייה היא בבחינת זמרה,

כמ"ש למען יזמך כו' ולפעמים בבחי' בקשה שתהיה ההשפעה מלמעלה באופן האתעדל"ת כי אתעדל"ע הוא ממש כפי אופן האתעדל"ת.

כמו שכתוב: "למען יזמך" וכו'; ולעיתים בבחינת בקשה, כדי שההשפעה מלמעלה תהיה באופן של ההתעוררות מלמטה. שהרי ההתעוררות מלמעלה היא בדיוק לפי אופן ההתעוררות מלמטה.

6 וזהו בחינת יצ"מ. כי הנה בי"ע נק' מצרים שהם בבחינת מצרים וגבולים כי עולם העשיי הוא בגבול ממש מהלך ת"ק שנה שית אלפין כו'.

וזהו ענין יציאת מצרים. שהרי בריאה, יצירה ועשיה נקראות מצרים, מפני שהן בבחינת מְצָרִים וגבולות; שכן עולם העשיה נתון ממש בתוך גבולות: "מהלך ת"ק שנה", "שית אלפין" [שנים] וכו'.

וכן יצירה ובריאה הם ג"כ בבחינת גבול להשגתם מאחר שהם נבראים מחודשים ואף ג"ע העליון שבבריאה וג"ע התחתון שביצירה הכל הוא בבחי' גבול

כך גם יצירה ובריאה מוגבלות בהשגתן, מאחר שהן נבראים שנתחדשו זה עתה; ואפילו גן עדן העליון, שבבריאה, וגן עדן התחתון, שביצירה, כולם בבחינת גבול.

משא"כ עולם האצילות נקי עולם הא"ס שהמשכת אור א"ס שבעולם האצילות הוא בלי גבול כי איהו וחיוהי וגרמוהי חד בהון כו' רק מאצילות לבריאה נעשה הפסק הפרסא והמעקה והגג שע"י הם בבחי' מצרים וגבול:

אבל עולם האצילות אינו כך: הוא נקרא עולם אין סוף, שהרי המשכת אור אין סוף בעולם האצילות היא בלי גבול, מפני ש"איהו וחיוהי וגרמוהי חד בהון" וכו'. רק מאצילות לבריאה יש הפרדה — הפרסא, המעקה והגג — שבגללה הם בבחינת מְצָרִים וגבול.

7 והנה ארז"ל גלו למצרים שכינה עמהם כמ"ש אנכי ארד עמך מצרימה שבחינת מלכות דאצילות מתלבשת בבי"ע ממש והוא גלות השכינה גלות מצרים שהשכינה שהיא מלכות דאצילות היא בגלות בתוך מצרים וגבולים.

והנה אמרו חז"ל: "גלו למצרים — שכינה עמהם", כמו שנאמר: "אנכי ארד עמך מצרימה". בחינת מלכות דאצילות מתלבשת בפועל בעולמות בריאה, יצירה ועשיה. וזוהי גלות השכינה, גלות מצרים: השכינה, שהיא מלכות דאצילות, נמצאת בגלות בתוך מְצָרִים וגבולות.

8 ויצ"מ היא שיוצאת מן הגלות דבי"ע ליכלל למעלה בבחינת אצילות בבחינת אתעדל"ת הנ"ל לעורר למעלה שתהי' השפעת אלקות למטה

ויציאת מצרים היא יציאת [השכינה] מגלות בריאה, יצירה ועשיה, כדי להיכלל למעלה בבחינת אצילות, באמצעות אתערותא דלתתא שהזכרה לעיל, ולעורר למעלה השפעה של אלקות למטה.

וע"י זה נעשה אתעדל"ע להיות גילוי אלקותו בבחינת מלכות להתפשט בבי"ע בבחינת אברהם שהוא בע"ג

ועל ידי כך מתעוררת אתערותא דלעילא, כדי שאלקותו תתגלה בבחינת מלכות ותתפשט באמצעותה בבריאה, יצירה ועשיה, דרך בחינת אברהם, שהוא בעל גבול,

וכן במלאכ"י כו' ופרעה רצה להמשיך להפוך מן הקליפות ע"כ העמיד ג"כ סוסים נקבות תחלה שהוא אתעדל"ית בכדי שילכו הזכרים היינו אתעדל"יע ממילא אחר הנקבות

וכן במלאכים וכו'. ופרעה רצה להמשיך את ההשפעה בכיוון ההפוך, מצד הקליפות; לכן גם הוא העמיד תחילה סוסים נקבות, שהם אתערותא דלתתא, כדי שהזכרים, כלומר אתערותא דלעילא, ילכו מאליהם בעקבות הנקבות,

כי דרכו של איש כו' וכן בעבודה בק"ש ע"י התבוננות שמע ישראל הוי"ה אלקינו או"א והיינו מאין ליש ואיך שהיש בטל לאין בתכלית.

שהרי "דרכו של איש וכו'". וכך גם בעבודת ה', באמירת קריאת שמע: באמצעות ההתבוננות ב"שמע ישראל, הוי"ה אלקינו", שהם אבא ואמא, חכמה ובינה; כלומר, מאין ליש, וכיצד היש בטל לחלוטין לאין.

9 והיינו יחוד או"א וכדומה בהתבוננות באריכות. אזי נעשה אתעדל"ית לצאת מהחשך וגלות הגוף ולהיות ואהבת כו' בכל מאדך בלי גבול להיות נכלל למעלה בבחינת אצילות שהוא בלי גבול

כלומר, יחוד אבא ואמא (חכמה ובינה) וכיוצא בזה, באמצעות התבוננות ממושכת. אז מתעוררת אתערותא דלתתא לצאת מחושך ומגלות הגוף, ולהגיע ל"ואהבת" וגו', "בכל מאדך", בלי גבול, ולהיכלל למעלה בבחינת אצילות, שהיא בלי גבול;

וע"י זה נעשה ממילא אתעדל"יע בפי שניה שהוא לאהבה את ה' אלקיכם שיהיה אהבה מלמעלה לימשך למטה שיהיה ה' אלקיכם ממש שיכולים לומר אח"כ ונתתי מטר כו'

ועל ידי כך מתעוררת מאליה אתערותא דלעילא בפסקה השנייה [של קריאת שמע], שבה נאמר "לאהבה את ה' אלקיכם": שתהיה אהבה מלמעלה, הנמשכת למטה, כך שהוי"ה יהיה באמת "אלקיכם", ואז אפשר לומר "ונתתי מטר" וגו',

ונתתי עשב כו', ובסוף הק"ש חותם אני ה' אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים שהוא בחי' יציאת מצרים וגבולים כנ"ל:

"ונתתי עשב" וגו'. ובסוף קריאת שמע חותמים: "אני הוי"ה אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים" — בחינת היציאה ממצרים, מן המצרים ומהגבולות, כפי שהוסבר לעיל.

10 אך הנה האתעדל"ע שבא ע"י אתערותא דלתתא הנ"ל שהיא בחי' יציאת מצרים כנ"ל אינו אלא המשכה

מלמעלה מבחי' חכמה דאצילות כי אין האתעדל"ת יכול לעורר כלל למעלה מבחינת חכמה דאצ"י

אולם ההתעוררות מלמעלה שבאה באמצעות ההתעוררות מלמטה שהזכרה לעיל, שהיא בחינת יציאת מצרים כפי שנתבאר לעיל, אינה אלא המשכה מלמעלה מבחינת חכמה דאצילות; שכן ההתעוררות מלמטה אינה יכולה לעורר כלל למעלה מבחינת חכמה דאצילות,

כי אבא יסד ברתא כמו הדבור שנמשך מבחי' חכמה שהיא ראשית ומקור הדבור ע"כ אין בכח הדבור לעלות למעלה מבחי' חכמה.

שכן "אבא יסד ברתא": בדומה לדיבור, הנמשך מבחינת חכמה, שהיא ראשיתו ומקורו של הדיבור; לכן אין לדיבור כוח לעלות למעלה מבחינת חכמה.

כמו"כ חכמה דאצ"י נק' אבא שהוא מקור וראשית הגילוי ראשית ההשתלשלות ומלי' נק' ברתא. ע"כ אין בכח מלי' דאצ"י לעלות ולעורר באתעדל"ת הנ"ל למעלה מבחי' חכמה דאצ"י.

כך גם חכמה דאצילות נקראת אבא, מפני שהיא מקור וראשית הגילוי, ראשית ההשתלשלות, ומלכות נקראת ברתא. לכן אין בכוחה של מלכות דאצילות לעלות ולעורר, באמצעות ההתעוררות מלמטה שהזכרה לעיל, למעלה מבחינת חכמה דאצילות.

כמשל התנוק שנמשך אחר אביו מחמת שהוא מקורו. כמו"כ עליית המלי' אינה אלא לבחי' חכמה שהוא ראשית הגילוי באתעדל"ת כנ"ל.

כמו במשל הילד הנמשך אחר אביו מפני שאביו הוא מקורו; כך גם עליית מלכות אינה אלא עד בחינת חכמה, שהיא ראשית הגילוי, באמצעות ההתעוררות מלמטה, כפי שנתבאר לעיל.

11 ועי' רוח אייתי רוח ואמשיך רוח כו' להיות אתעדל"ע להיות השפעה והמשכה מבחי' חכמה דאצ"י

לבחי' מלי' להתפשט בבי"ע

ובאמצעות זאת, "רוח מביאה רוח וממשיכה רוח" וכו', נוצרת אתערותא דלעילא — שפע והמשכה מבחינת חכמה שבאצילות לבחינת מלכות, כדי שתתפשט בכריאה, ביצירה ובעשיה.

אבל למעלה מבחי' חכמה בחי' כ"ע אין אתעדל"ת יכול לעורר כלל כי הוא למעלה מהשתלשלות העולמות.

אבל למעלה מבחינת חכמה, בבחינת כתר עליון, אתערותא דלתתא אינה יכולה לעורר כלל, משום שהוא למעלה מהשתלשלות העולמות.

והיינו מבחי' חכמה שנק' ראשית לבחי' בינה ומבינה למדות כו'. כי הנה אף שחכמה היא למעלה מבינה וכן בינה ממדות כו'.

כלומר, מבחינת חכמה, הנקראת "ראשית", לבחינת בינה, ומבינה למדות וכו'. שהרי אף שחכמה למעלה מבינה, וכן בינה למעלה ממדות וכו',

עכ"ז יש להם ערך זה לזה אבל בחי' חכמה לגבי בחי' כ"ע נאמר אין ערוך לך שאין ערוך כלל שהוא בחי' אין ממש

בכל זאת יש ביניהן יחס זו לזו. אבל על בחינת חכמה ביחס לבחינת כתר עליון נאמר: "אין ערוך לך" — אין ביניהן שום יחס כלל, שכן כתר הוא בחינת אין ממש,

כמ"ש והחכ' מאין (ממש) תמצא שהוא בחי' כתר שהוא למעלה מהשתלשלות כלל, והוא בחינת גולגלתא דאריך בחי' מלי' דא"ס והוא כמשל הכתר למטה שהוא על הראש ואין לה שייכו' כלל עם הראש

כמו שכתוב: "והחכמה מאין תמצא" — מאין ממש. זהו כתר, שלמעלה לגמרי מהשתלשלות. זוהי בחינת גולגלתא דאריך, בחינת מלכות דאין סוף. והדבר דומה לכתר גשמי, המונח על הראש ואין לו שום שייכות לראש,

כמו היד והרגל שאף שהן למטה במדרגה מן הראש עכ"ז יש להם שייכות עם הראש.

בניגוד ליד ולרגל: אף שהן נמוכות מן הראש במעלה, בכל זאת יש להן שייכות לראש.

אבל הכתר הוא על הראש כו'. כמו"כ כ"ע אין לו שייכות כלל עם בחי' חכמה שאין ערוך כלל ע"כ אין אתעדל"ת יכול לעורר כלל לבחי' כתר

אבל הכתר מונח על הראש וכו'. כך גם כתר עליון אינו שייך כלל לבחינת חכמה, ואין ביניהם שום יחס; לכן אתערותא דלתתא אינה יכולה לעורר כלל את בחינת כתר.

רק הוא דבר שחל ממילא שבחי' כתר מתגלה ממילא בלי אתעדל"ת כלל כמו בשבועות מתגלה בחי' הכתר כו'.

אלא הדבר מתרחש מאליו: בחינת כתר מתגלה מאליה, בלי אתערותא דלתתא כלל; כך, בחג השבועות מתגלה בחינת כתר וכו'.

וזהו בחי' קריעת ים סוף שהי' אז התגלות בחי' כ"ע. כמ"ש ויאמר ה' (ז"א) אל משה מה תצעק אלי.

וזהו הבחינה של קריעת ים סוף, שאז התגלתה בחינת כתר עליון, כפי שנאמר: "ויאמר הוי' (ז"א) אל משה: מה תצעק אלי?"

שאינן הדבר תלוי כי אלא בעתיקא תליא בחי' גולגלתא הני"ל בחי' כתר ולגבי בחי' כתר אין אתעדל"ת יכול לעורר כלל. וזהו ה' ילחם לכם ואתם תחרישון.

כלומר, הדבר אינו תלוי כי, אלא "בעתיקא תליא" — בבחינת גולגלתא שהוזכרה לעיל, בחינת כתר; וביחס לבחינת כתר, אתערותא דלתתא אינה יכולה לעורר כלל. וזהו [המשמעות של] "הוי' ילחם לכם ואתם תחרישון".

12 וכמאמר הזוהר לא תתערון מידי שאם תתערון אזי אין יכול להיות אתעדל"ע אלא כפי האתעדל"ת

שאינו

וכמאמר הזוהר: "אל תעוררו דבר". אם תעוררו, ההתעוררות מלמעלה תוכל להיות רק בהתאם להתעוררות מלמטה, שהיא

אלא מבחי' חכמה אבל אז היה התגלות בחי' כתר שהוא מתגלה ממילא בלי אתעדל"ת כלל ולכן תחרישון.

רק מבחינת חכמה. אבל אז התגלתה בחינת כתר, שמתגלית מאליה, בלי שום התעוררות מלמטה; ולכן נאמר: "תחרישון".

ועי"ז נעשה קי"ס שהפך ים ליבשה כו' שנעשה מהעלם גלוי דאוי"א נק' עלמא דאתכסיי' וזו"נ נק' עלמא דאתגליי' ואיך יהי' ההעלם לגילוי

ועל ידי כך נעשה קריעת ים סוף: "הפך ים ליבשה" וכו', והנסתר נעשה גלוי. אבא ואמא (חכמה ובינה) נקראים העולם המכוסה (עלמא דאתכסיא), וז"א ונוקבא נקראים העולם הגלוי (עלמא דאתגליא); וכיצד יכול הנסתר להיעשות גלוי?

רק מחמת שהיה התגלות בחי' כתר הני"ל שלמעלה מהשתלשלו' ששם העלם וגלוי שוין כחשכה כאורה ויכול להיות מהעלם גילוי:

רק משום שהייתה התגלות בחינת כתר הנזכרת לעיל, שלמעלה מהשתלשלות, ושם ההעלם והגילוי שווים — "כחשכה כאורה"; ולכן יכול הגילוי לבוא מן ההעלם.

13 וזהו שם נשמחה בו שהוא בחי' שמחה של מצוה שהוא גי' התגלות בחי' כתר הנ"ל.

וזהו [פירוש] "שם נשמחה בו": זו בחינת השמחה של מצווה, שהיא גם גילוי של בחינת כתר שהוזכרה לעיל.

והוא בחי' תענוג המצות כמו שהם בעצם בבחי' רצה"ע כי הנה אורייתא מחכמה נפקת והיינו הפירוש של המצות שהם מבחינת חכמה

זוהי בחינת התענוג שבמצוות כפי שהן בעצמותן, בבחינת הרצון העליון. שהרי "התורה מחכמה נפקת" — כלומר, הסבר המצוות, שמקורו בבחינת חכמה;

אבל שרש המצות הוא מבחי' כתר חיוורתא דגלגלתא שמשם נמשכין שית מאה ותליסר ארחין בז"א שהם ארחות הוי"ה.

אבל שורש המצוות הוא מבחינת כתר, "חוורתי דגלגלתא" — לוכן הגולגולת, שממנו נמשכים "שית מאה ותליסר ארחין" בז"א, והם "ארחות הוי"ה".

14 והם התרי"ג מצות עם ז' מצות דרבנן הוא בגימטריא תר"ך בחי' כתר ונמשכים למטה במצות גשמיים בבחי' כלים דוקא

אלו הן תרי"ג המצוות; יחד עם שבע המצוות מדרבנן, הן עולות בגימטריה תר"ך — בחינת כתר. הן נמשכות למטה אל המצוות הגשמיות, דווקא בבחינת כלים.

ולכן נקראו המצות אברים דמלכא שהוא כמו שמוליכין את האדם ממקום למקום בידו הימנית כו'.

ולכן נקראו המצוות "איבריו של המלך": כשם שמוליכים אדם ממקום למקום באמצעות ידו הימנית וכו',

15 ועי"ז מתנענע הנשמה גי' אף שאין יכולי' לאוחזה ולתופסה כלל. אך אעפ"כ עי' התלכשותה באברים אזי כשמנענעין את ידו כו' ממילא מתנענע הנשמה גי'כ.

ובכך גם הנשמה נעה, אף שאי אפשר להחזיק בה או לאחוז בה כלל. ואף על פי כן, מכיוון שהיא מתלבשת באיברים, כאשר מניעים את ידו וכדומה, גם הנשמה נעה ממילא.

כמו"כ למעלה אף שבחי' כתר הנ"ל הוא למעלה מהשתלשלות ואין יכולים לעורר כלל באתעדל"ת רק דוקא

כך גם למעלה: אף שבחינת כתר הנזכרת לעיל היא למעלה מהשתלשלות, ואי אפשר לעורר אותה כלל באמצעות אתערותא דלתתא, אלא דווקא

ע"י התלבשותו במצותיו שהם כלים ואברים לבחי' כתר הנ"ל חסד דרועא ימינא אזי ע"י חסד שעושים למטה מוליכים אותו בדרועא ימינא כו'.

באמצעות התלבשותו במצותיו, שהן כלים ואברים לבחינת כתר הנזכרת לעיל. "חסד — זרוע ימין": לכן, באמצעות החסד שעושים למטה, מוליכים אותו בזרוע ימין וכדומה.

16 וכן גבורה כו' וכן ת"ת עמודא דאמצעיתא שהוא המצו' של תורה שהוא ג"כ מבחי' כתר הנ"ל.

וכך גם גבורה וכו', וכן תפארת, "העמוד האמצעי", שהיא מצוות לימוד התורה, שגם היא מבחינת כתר שהוזכר לעיל.

וזהו שם נשמחה בו שהוא בחי' שמחה של מצוה הנ"ל שהי' אז התגלות בחי' כתר הנ"ל ועי"ז נעשה קיי"ס כנ"ל:

וזהו [פירוש] "שם נשמחה בו": בחינת שמחת מצווה שהוזכרה לעיל, שכן אז התגלתה בחינת כתר שהוזכרה לעיל, ועל ידי כך נקרע ים סוף, כפי שהוסבר לעיל.

17 וזהו שמתחלה בשעת יציאת מצרים היה ו"ה הוא בחי' מלכות דאצי' מקור נשמות ישראל הולך לפנייהם שנשמות ישראל נמשכין אחריה שביציאת מצרים שמל' דאצי' עולה מן הגלות דבי"ע ונכלל למעלה באתעדלי"ת כנ"ל.

וזהו [פירוש] הדברים, שבתחילה, בזמן יציאת מצרים, "והווי" — בחינת מלכות דאצילות, מקור נשמות ישראל — "הולך לפנייהם", שכן נשמות ישראל נמשכות אחריה. ביציאת מצרים מלכות דאצילות עולה מן הגלות שבכריאה, ביצירה ובעשיה ונכללת למעלה, מכוח אתערותא דלתתא, כפי שנתבאר לעיל.

18 ועי"ז נשמות ישראל ג"כ עולים ממצרים ליכלל למעלה בבחי' אצילות ונמשכים אחר כנס"י. אבל בשעת קיי"ס שהיה התגלות לישראל בחי' כתר עליון כנ"ל שאין מל' יכול לעלות כ"כ למעלה שעליית המל' אינה

באמצעות זאת גם נשמות ישראל עולות ממצרים, להיכלל למעלה בבחינת אצילות, ונמשכות אחר כנסת ישראל. אבל בזמן קריעת ים סוף, כאשר התגלתה לישראל בחינת כתר עליון, כמוסבר לעיל, מלכות אינה יכולה לעלות עד כדי כך, שכן עליית המלכות היא

אלא עד בחי' חכמה כנ"ל רק ביוכ"פ בנעילה שאז עליית המל' עד הכתר וגם זאת אינה

רק עד בחינת חכמה, כמוסבר לעיל; יוצא מן הכלל הוא יום הכיפורים, בתפילת נעילה, שאז עליית המלכות מגיעה עד כתר, וגם זאת היא

אלא לדיקנא דאריך אבל לא לבחיי גלגלתא אזי ישראל נעשו אז למעלה מבחיי שכינה מלי דאצי.
רק עד דיקנא דאריך, אך לא עד בחינת גלגלתא; ואז ישראל נעשו למעלה מבחינת השכינה, מלכות דאצילות.

19 וזהו עד יעבור עמך הוי"ה שנעשית למעלה מהוי"ה בהתגלות בחיי כתר כנ"ל. ולכן כתיב ויסע מלאך ה' וזהו [פירוש] "עד יעבור עמך הוי"ה": [עמך] נעשו למעלה מהוי", על ידי התגלות בחינת כתר, כפי שהוסבר לעיל. לכן נאמר: "ויסע מלאך ה'",

היינו שכינה הנ"ל ההולך לפניהם שהי בשעת יצי"מ לפני מחנה ישראל שנשמות נמשכו אחריה כנ"ל.
וילך מאחריהם שבשעת קי"ס נעשו ישראל למעלה וכנס"י נעשה לאחריהם וד"ל:

כלומר, השכינה שהוזכרה לעיל, "ההולך לפניהם": בזמן יציאת מצרים היא הייתה לפני מחנה ישראל, שכן הנשמות נמשכו אחריה, כפי שהוסבר לעיל. "וילך מאחריהם": בזמן קריעת ים סוף עם ישראל הגיע למעלה, וכנסת ישראל נעשתה מאחוריהם. והדברים מובנים למי שמבין.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/6

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק